

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: J. Ú., zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2015, čj. KUZL-11639/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2017, čj. 30 A 127/2015-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 3. 2. 2015, čj. MUUH-OD/76986/2014/UrbP Spis/15607/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil jako provozovatel vozidla tím, že v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívalo v tom, že *„dne 20.08.2014 v 10:14 hod. v obci U. na místní komunikaci P. u č.p. X a dne 3.09.2014 v 10:48 hod. v obci U., na místní komunikaci ul. S., u*

č.p. X, neustanovený řidič jím provozovaného vozidla, v rozporu s dopravní značkou IP 13c »Parkoviště s parkovacím automatem«, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a »Zóna s dopravním omezením«, stál s vozidlem na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Toto porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu.“. Žalobci byla za uvedené správní delikty uložena pokuta ve výši 1 900 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo shora uvedeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně zamítl.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, pokud věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a následně vydal příkaz. Krajský soud měl za to, že podmínka plynoucí z ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla v projednávané věci dodržena. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce, které se týkaly neprovedení výsledku oznámeného pachatele přestupku. Nesouhlasil ani s tím, že by se správní orgán prvního stupně dostatečně nezabýval výší uložené pokuty. Konečně nesdílel ani názor žalobce, podle něž správní orgán prvního stupně neprokázal, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 13c.

II.

Argumenty kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že správní orgán zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla v rozporu s právními předpisy, neboť neučinil potřebné kroky ke zjištění pachatele protiprávního jednání. Stěžovatel namítal, že správní orgán je povinen pokračovat v šetření přestupku, pokud není určena částka uhrazena. Stěžovatel odkázal na právní úpravu stanovenou v § 125h zákona o silničním provozu; podle něj zákonodárce stanovil jasný postup, který je nutné před zahájením řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dodržet.

[6] Stěžovatel argumentoval, že správní orgán odmítl provést důkaz svědeckou výpovědí řidiče; podle stěžovatele je podstatné, že se předvoláním řidiče nedomáhal zproštění přičitatelnosti jeho jednání, ale domáhal se pouze toho, aby byl v řízení slyšen svědek a byl řádně zjištěn skutkový stav. Namítl, že bylo zasaženo do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[7] Stěžovatel nesouhlasil ani s výší uložené sankce. Správní orgán podle něj nehodnotil žádné polehčující okolnosti, ačkoliv byly zřejmé ze spisu. Stěžovatel nesdílel názor krajského soudu, podle něž by byla částka 400 Kč, která představovala rozdíl mezi minimální možnou uloženou sankcí a sankcí uloženou stěžovateli, „bagatelní“. Poukázal

těž na možnost mimořádného snížení pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého „by bylo vhodné“, aby v případě, že správní orgán přihlíží k recidivě jako k přitěžující okolnosti, označil také konkrétní rozhodnutí, pro něž tak činí. Podle stěžovatele však nebylo pouze „vhodné“, aby tak správní orgán učinil, ale bylo to nutné. Podle stěžovatele správní orgán vůbec neodůvodnil výši stanovené sankce, a proto měl krajský soud správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle níž správní orgán zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele deliktu v rozporu s právními předpisy. Tento názor stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí. Správnímu orgánu prvního stupně bylo oznámeno podezření ze spáchání dopravního přestupku oznámením ze dne 25. 9. 2014 s tím, že pachatel nebyl zjištěn, neboť řidič vozidla nebyl na místě zanechání vozidla přítomen. Správní orgán proto zjistil, kdo je provozovatelem vozidla, a výzvou ze dne 8. 10. 2014 stěžovatele vyzval k zaplacení peněžitě částky ve výši 900 Kč a k tomu, aby sdělil údaje o osobě, která vozidlo v předmětné době vozidlo řídila. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s podmínkami stanovenými v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu a též v souladu s ustanovením § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Stěžovatel byl jako provozovatel vozidla řádně vyzván ke sdělení údajů o totožnosti osoby řidiče vozidla v době spáchání přestupku, což však neučinil. Jméno této osoby sdělil až dne 8. 1. 2015, tedy až po vydání příkazu o uložení pokuty ze dne 2. 12. 2014. Nejvyšší správní soud má za prokázané, že správní orgán prvního stupně vyvinul dostatečnou snahu zjistit řidiče předmětného vozidla a měl tedy dány i všechny podmínky pro odložení věci, aniž by zahájil řízení o přestupku.

[11] Nedůvodnou je též námitka stěžovatele týkající se neprovedení důkazu svědeckou výpovědí řidiče, který měl v dotčené době vozidlo řídit. Nejvyšší správní soud v této otázce konstatuje, že správní orgán nemá povinnost provést všechny účastníkem navržené důkazy; to platí tehdy, pokud provedení těchto důkazů není potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán též řádným způsobem odůvodnil, proč provedení tohoto stěžovatelem navrženého důkazu nepovažoval za potřebné, jak správně v napadeném rozsudku poznamenal také krajský soud. Nebylo to pouze z toho důvodu, že by si pan P. K. (stěžovatelem uvedený řidič) nepřebíral poštu na doručovací adrese, jak mylně uvedl stěžovatel, ale také pro celou řadu jiných důvodů. Krajský soud k tomu zcela správně uvedl, že „*takto učiněné oznámení žalobce o totožnosti řidiče nelze hodnotit ani jako vážně*

míněnou obranu, jejímž smyslem by byl postih konkrétního skutečného řidiče vozidla za spáchané přestupky, příp. objasnění skutkových okolností jejich spáchání, ale jako zcela účelovou, promyšlenou a obstrukční procesní strategii nemající jiný smysl a účel než zbavení se odpovědnosti za protiprávní jednání“. Krajský soud tak ostatně konstatoval ve shodě s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, na niž v napadeném rozsudku odkázal.

[12] Ani poslední kasační námitku, v níž stěžovatel uvedl, že nesouhlasí s výší uložené pokuty a argumentoval, že správní orgán nehodnotil v jeho prospěch žádnou polehčující okolnost, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[13] Krajský soud k této argumentaci uplatněné již v žalobě uvedl, že *„takto formulované odůvodnění [napadeného rozhodnutí] ob stojí, neboť jsou z něj seznatelné úvahy správního orgánu, kterými byl při stanovení výše pokuty veden, jakož i vypořádání se se zákonnými kritérii, kterými byl správní orgán povinen se při ukládání sankce zabývat“.* Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že bylo v projednávané věci vhodné v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvést, odkaz a označení konkrétních řízení, jež by ukazovaly na další protiprávní jednání stěžovatele, které správní orgán prvního stupně bral v potaz při zvažování výše udělené pokuty; ve shodě s krajským soudem však Nejvyšší správní soud nepovažoval tuto vadu za schopnou způsobit nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů je zjevné, že se při stanovování výše sankce zákonnými požadavky zabývaly, uvedly, ke kterým hlediskům přihlédly a jaký vliv měly jednotlivé skutečnosti na výši uložené sankce.

[14] Ke stěžovatelově argumentaci týkající se zásady *de minimis non curat praetor* Nejvyšší správní soud poznamenává, že hodnocením pokuty ve světle této zásady se krajský soud zabýval pouze „nad rámec uvedeného“, jak také na straně 14 napadeného rozsudku uvedl. Tato argumentace tak znamenala pouhé obiter dictum odůvodnění napadeného rozsudku a shrnula další, nikoliv však pro rozhodnutí nosné, úvahy krajského soudu.

IV.

Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. května 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu